

[Grethe Fenger Møller]

Når vi så skal give os til at fortolke det, at udenrigsministeren har brugt ordene »andres ærinde«, har jeg sagt, at jeg mener, at det er – sådan som jeg har kunnet fortolke det – et udtryk for, at hr. Pelle Voigt efter udenrigsministerens opfattelse ikke ville medvirke til at få sagen løst på en rimelig og ordentlig måde. Og man kan også sige, at det at »gå andres ærinde« er at gå de menneskers ærinde, som er modstandere af den danske efterretningstjeneste.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal lige sige til fru Grethe Fenger Møller, at hvis De Konservative gerne ville stille en forespørgsel til Socialdemokratiet, kunne de overlade ministerposterne til Socialdemokratiet; så var der jo lejlighed til at stille forespørgsler til dem.

Det er i øvrigt en interessant udlægning af teksten, vi har fået. Men jeg vil nu vende tilbage til det, udenrigsministeren sagde i sit svar på forespørgslen. Han svarede, at det er absurd at anse hr. Pelle Voigt for agent for et Østland. O.k., det er så det, det ved vi så at udenrigsministeren mener. Og så kan vi igen give os til at læse, hvad det egentlig var, han svarede hr. Pelle Voigt den 28. oktober 1987. Hr. Pelle Voigt er altså ikke agent!

Så er der noget andet galt, fordi udenrigsministeren også siger, at han ikke har noget at tilføje til det, han sagde den 28. oktober 1987, og at han ikke har noget at trække fra med hensyn til det, han sagde den 28. oktober 1987.

Jeg synes, at fru Grethe Fenger Møller bevæger sig meget langt ud i det dér med fortolknin-ger, når hun siger, at udenrigsministeren nok har ment, at hr. Pelle Voigt gik andre ærinde. Nej, udenrigsministeren har i dag bekræftet, at han har ment det, han har sagt. Han har ment, at hr. Pelle Voigt gik andres ærinde, og han har udtrykkeligt, som hr. Gert Petersen citerede, sagt, at ved at stille spørgsmålet hjælper hr. Pelle Voigt den polske regerings interesser.

Dér står den så, og så kan man diskutere, om det er en sag, der falder ind under straffelovens kapitel 12, eller det ikke er, om det er en strafbar handling eller det ikke er. Det er det så nok ikke.

Jeg vil godt give nogle løsningsforslag og prøve at kaste bolden tilbage. Udenrigsministeren kunne, da han så hr. Pelle Voigts spørgsmål, sige, at han ville benytte sig af den mulig-

hed, der er i Folketingets forretningsordens § 20, stk. 4, og erklære, at han ikke ser sig i stand til at besvare spørgsmålet. Den mulighed havde udenrigsministeren haft. Han kunne også i sit svar have sagt, at han anser det for at stride mod Danmarks interesser at besvare spørgsmålet for offentligheden, og at han derfor ikke vil give de oplysninger. Det sagde udenrigsministeren ikke.

Jeg kan som en af dem, der ikke sidder i Det Udenrigspolitiske Nævn, fortælle udenrigsministeren, at vi er mange, der var på nippet til at stille det her spørgsmål, for det har jo været omgærdet af en vis interesse i offentligheden. Og vi ville så i givet fald være blevet udsat for lignende ærekrænkende beskyldninger fra udenrigsministerens side, for vi er jo udelukket fra at få noget at vide om, hvad der foregår i nævnet.

Jeg vil sige én ting til, og det er, at hvis det er selve det at stille spørgsmålet, der gør hr. Pelle Voigt til en mistænkt person, oven i købet en, som udenrigsministeren har en begrundet mistanke om går andres ærinde, så rækker den mistanke ud over hr. Pelle Voigt. Ifølge Tingets forretningsordens § 20, stk. 3, kan Folketingets formand afslå at sende et spørgsmål til den pågældende minister, hvis han finder, at spørgsmålet i form eller indhold i øvrigt er af en sådan karakter, at spørgsmålet ikke bør stilles. Det fandt Folketingets formand ikke angående hr. Pelle Voigts spørgsmål. Det vil sige, at vi er mange – der er Folketingets formand, der er såmænd udenrigsministeren selv, i og med at han valgte at svare – der har fundet, at det spørgsmål godt kan stilles i folketingssalen.

Og så er det, vi undrer os over, at udenrigsministeren bliver ved med at sige, at han ikke har noget at tilføje, og at han ikke har noget at trække fra. Jeg vil godt citere én gang til, hvad det var, udenrigsministeren sagde. Han sagde – det står i sp. 811:

»For mig at se kan det kun give anledning til en begrundet mistanke om, at hr. Pelle Voigt går andres ærinde« ... når han vælger at tage sagen op i Folketinget.

Og udenrigsministeren siger i sin anden replik:

»Hvis hr. Pelle Voigt ønsker at grave yderligere i dette, så ved han, hvor det kan foregå. Men hr. Pelle Voigt ønsker at gøre det i fuld offentlighed; det er derfor, jeg siger, at man får en